

Posudek diplomové práce Lenky Šmídtové

Adaptace Afréda Radoka pro princip „laterny magiky“.

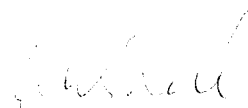
Téma diplomové práce vyplynulo z dlouholetého zájmu Lenky Šmídtové o režijní práci Alfréda Radoka a adaptace, které pro své potřeby pořizoval. Její původní plán na zpracování byl širší a bohatší, neboť si od počátku byla vědoma velké variability Radokových postupů. Její plán bohužel narazil na nepřekonatelnou hráz byrokracie Národního muzea, jak lze doložit na korespondenci, kterou s touto institucí vedla (i s pikantním zachováním historie komunikace, kterou jí omylem poskytl ředitel NM), a konec konců i na vlastnoručně opsaných režijních knihách. Z časových důvodů byla tedy nucena omezit se na jednu skupinu inscenací, u nichž adaptace vykazovaly příbuzné rysy, a zvolila tedy zamýšlenou inscenaci Mahenovy hry Mezi dvěma bouřkami a inscenace Šamberkova Jedenáctého přikázání a Gorkého Posledních. Všechny totiž směřovaly v různé míře k intermedialitě, počítaly s využitím určitých typů projekce a jsou více méně spojovány s Radokovými experimenty v Laterně magice.

Diplomantka se musela teoreticky i prakticky vyrovnat s možnostmi i omezením, které sebou nese zkoumání režijních knih s jejich nedourčeností a neuzavřeností. Tam, kde můžeme konfrontovat více variant příprav s výsledným tvarem v inscenaci, vidíme názorně, že režisér ani nezaznamenává v režijních knihách veškeré nápady, ani nerealizuje vše, co připravil, protože definitivní tvar inscenace se rodí až při zkouškách. Důsledně využívala veškerý archivní materiál a nepodléhala sugestivnímu podání Zdeňka Hedbávného, který vskutku podává spíše subjektivně zbarvenou zprávu o Radokově osudu než o jeho práci. Díky diplomantce můžeme nyní srovnat Hedbávného zprávy s rozbohem neovlivněným Radokovým podáním a opřeným jen o archivní materiál. Musíme konstatovat, že vytěžila z materiálu maximum.

Diplomantka pochopila také, že smyslem této diplomové práce není říci vše, co ví (proto se také ze všech „předchůdců“ zabývá jen Piscatorem a Burianem), ale podat pokud možno co nejpřesnější analýzu Radokových postupů ve zmíněných adaptacích, což se jí podle mého soudu podařilo. Odolala také vyšperkovat práci známými fotografiemi a místo toho zařadila do příloh nalezené písňové texty z Jedenáctého přikázání a rekonstrukci filmového scénáře k této inscenaci. Závěr práce (str. 63-71), v obsahu mylně označený jako Srovnání (což byl nejspíše pracovní název kapitoly), je skutečným shrnutím dosavadních pozorování uvádějícím na pravou míru některé zřejmé omyly a zjednodušení, které se stále tradují - jako např.

redukování principů intermediality užitých v Laterně magice na pouhé (a velmi staré) triky přímého propojení herecké a filmové akce.

Práce je napsaná bez zjevných chyb, s minimem překlepů (citelné je ovšem chybné psaní theatregraph, jistě pod vlivem angličtiny) a splňuje všechny nároky kladené na diplomovou práci. Proto ji doporučuji k obhajobě.

prof. PhDr. Eva Stehlíková

V Praze, 20. ledna 2007